

vány. Oprávněný musí proto trpěti veškeré opatření povinného majitele, jež neohrožují vážně výkon příslušné služebnosti. Postavili-li žalobci, pokud se týče stavitel pověřený jimi přestavbou, na chodníku lešení, jehož určení nemohlo býti pochybné a z jehož účelu již musilo býti patrné, že šlo pouze o přechodnou překážku, nebylo lze v něm spatřovati opatření, ohrožující skutečně a vážně výkon služebnosti žalované straně příslušející, pročež nelze tvrditi, že žalobci něco podnikli, což se přičilo jejich povinnosti k trpění oné služebnosti.

Čís. 15573.

Hypoteka úvěrová (stavební úvěr).

Nebyl-li povolený úvěr úplna vyčerpán, nejsou práva vlastníka nemovitosti v příčině takto uvolněného práva zástavního uvedená v § 469 obč. zák. a §§ 37 a 38 III. dílčí novely k občanskému zákonu způsobilým předmětem exekuce pro pohledávky peněžité. Tuto okolnost mohou uplatňovati hypotekární věřitelé odporem podle § 213 ex. ř., třebaž byla exekuce pravoplatně povolena.

(Rozh. ze dne 6. listopadu 1936, R I 661/36.)

Shodně Sb. n. s. čís. 11641.

P r v ý s o u d rozvrhuje nejvyšší podání nepřikázal vymáhajícím věřitelům, jimž byla povolena exekuce nuceným zřízením zástavního práva v pořadí (úvěrového) zástavního práva záložny V. nic na jejich pohledávky v rámci nevyčerpané úvěrové pohledávky knihovního věřitele záložny V. **D ů v o d y:** U záložny V. jde o pohledávku ze stavebního úvěru a bylo — jak podstata stavebního úvěru předpokládá — vyplacení vázáno na určitý stav stavby. Jen v tom směru má vlastník nárok na vyplacení úvěru. Tento nárok na vyčerpání úvěru jest osobním právem vlastníka a nelze na takový nárok vésti exekuci. Rovněž dlužníkův nárok na vydání výrazné kvitance co do části pohledávky není způsobilým předmětem exekuce pro pohledávky a oprávnění dlužníka jako vlastníka hypoteky převést podle kvitance zástavní právo váznoucí na nemovitosti jest jeho osobním právem, výhradně jen jemu příslušejícím, jež nelze postihnouti exekucí (rozh. čís. 11641 Sb. n. s.). Nemůže tedy exekucí vstoupiti do práv dlužníkových osoba třetí a jednati tak za něho k vydobytí své peněžité pohledávky za dlužníkem. **R e k u r s n í s o u d** nevyhověl rekursu.

N e j v ý š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Byla-li hypoteka částečně uvolněna zaplacením části pohledávky, neb nebyl-li povolený úvěr úplna vyčerpán, nejsou práva vlastníka nemovitosti v příčině takto uvolněného práva zástavního uvedená v § 469

obč. zák. a §§ 37 a 38 III. dílčí novely k občanskému zákonu způsobitým předmětem exekuce pro pohledávky peněžité. S hypotekou uvolněnou podle § 469 obč. zák. smí nakládati toliko vlastník nemovitosti sám a zasahování věřitelů v toto právo vlastníkovo není přípustné, ježto by mařilo účel vlastníkova oprávnění nakládati s hypotekou a bralo by vlastníkovu možnost využití podle potřeby poznovu reálního úvěru. Mimo to je předpokladem exekuce pro pohledávky peněžité na majetková práva, že jde o právo, jež má majetkovou hodnotu a může býti zpeněženo; hypoteka skýtá právo jen věřiteli, neposkytuje však dlužníku práva, jež by mohlo býti v exekuci zpeněženo k ukojení jiného věřitele, nýbrž ukládá dlužníkovi jen povinnost, by trpěl uspokojení věřitele ze zástavy. Proto také motivy k III. dílčí novele k občanskému zákonu uvádějí, že § 469 obč. zák. exekuční převod hypoteky zaplacením uvolněné nezná a nedopouští (materialie k III. dílčí novele, str. 181—182). Neměla tudíž býti vymáhajícím věřiteli na podkladě směnečného platebního příkazu ze dne 29. listopadu 1932 povolena exekuce vkladem zástavního práva v pořadí zástavního práva záložny V. s omezením ze zápisu knihovního patrným; ale když se tak stalo, nemůže to býti na škodu hypotekárním věřitelům. Ti mají právo uplatňovati odporem nezákonnost oněch exekučních zákroků a nezáleží na tom, že vešly formálně v moc práva, neboť § 213, odst. 1 ex. ř. v té příčině nerozlišuje. Může-li dlužník podle § 39 čís. 2 ex. ř. kdykoli navrhnouti zrušení exekuce vedené na práva z exekuce vyňatá, mohou tím spíše nezákonnost exekuce uplatňovati hypotekární věřitelé, kteří byli exekucí tou ve svůj neprospěch dotčeni. V souzeném případě nepoužil vlastník nemovitosti svého práva, které jen jemu bylo v § 469 obč. zák. vyhrazeno, a oni tím získali lepší postavení, kterého nemohou býti zbaveni nezákonným exekučním zákrokem třetí osoby.

Čís. 15574.

Zahájení sporu nemůže namítati veřejná obchodní společnost, byl-li dříve žalován jeden z jejích společníků, který jako kupec jednotlivce po podání prvé žaloby přijal společníka.

(Rozh. ze dne 6. listopadu 1936, R I 939/36.)

Žalobkyně se domáhá, aby žalovaná firma Paní Eliška B-ová, veřejná obchodní společnost, byla uznána povinnou zdržeti se užívání jména Eliška B-ová nebo paní Eliška B-ová, Elise B. nebo Frau Elise B. při prodeji a výrobě kosmetických přípravků. Proti žalobě vznesla žalovaná firma námitku rozepře zahájené tvrdíc, že žalobkyně podala na žalovanou Elišku B-ovou stejnou žalobu na témže skutkovém podkladě, o kteréžto žalobě dosud rozhodnuto nebylo. P r v ý s o u d vyhověl této námitce a žalobu odmítl. R e k u r s n í s o u d zamítl námitku rozepře zahájené. D ů v o d y: Ve sporu již dříve zahájeném byla žalována Eliška B-ová, která tehdy byla jedinou majitelkou protokolované firmy »Paní Eliška B-ová«, kdežto v tomto sporu jež žalována veřejná obchodní společnost, která byla zapsána v rejstříku pod firmou »Paní Eliška B-ová«